

Fővárosi Munkaügyi Bíróság

Budapest, V. Markó u. 27.

8.M.4118/2000/4.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (1077 Budapest, Király u. 71., üi: dr. Topánka Erika jogtanácsos) által képviselt ***D.Zné I. rendű, valamint S.A.K. II. rendű felperesnek az Országos Rendőr-főkapitányság*** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) ***alperes ellen illetménykülönbözet megfizetése iránt indított perében*** meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság a felperesek keresetét elutasítja.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Bírósághoz címezve, jelen bíróságnál kell 3 példányban benyújtani.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását, illetve ha a fellebbezés tárgyaláson kívül is elbírálható, tárgyalás tartására irányuló kérelmet terjeszthetnek elő.

Indokolás

A felperesek 1995. július 1-től állnak határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, előadó munkakörben.

Kinevezésükre – az I.r. felperes esetében 2000. február 1-ig, míg a II.r. felperes esetében 2000. április 1-ig – az R-17-es, majd R-12-es (betöltetlen hivatásos) státusz terhére került sor.

Besorolásuk, illetve illetményük megállapítása a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. (Kjt.) rendelkezései szerint történt meg. Ennek megfelelően az I.r. felperes a D. fizetési osztály 6. fizetési fokozatába, míg a II.r. felperes a C. fizetési osztály 3. fizetési fokozatába tartozik.

A felperesek a keresetükben arra tekintettel kérték a hivatásos állományú bünelemzési feladatokat ellátó elemző-értékelő beosztási illetményének figyelembevételével meghatározott illetménykülönbözöt és kamatai megfizetésére kötelezni az alperest, hogy az általuk közalkalmazottként ellátott elemző-értékelő feladatok szinte teljes egészében megegyeznek a hivatásos állományúak feladataival és az Alkotmány 70/B. §-a alapján érvényesülnie kell az egyenlő munkáért, egyenlő bér elvének. Igényérvényesítési időszakként a kereset benyújtásától az ítélelhozzatalig terjedő időszakot jelölték meg.

Az alperes a keresetek elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a felperesek közalkalmazottá történő kinevezése, a besorolásuk, illetve az illetményük megállapítása a Kjt. rendelkezéseinek megfelelően történt. Ezen túlmenően semmilyen jogszabály nem tiltja ugyanolyan vagy hasonló jellegű munkaköri feladatoknak a közalkalmazottként, illetve hivatásos állományú szolgálati viszonyban történő elvégzését. Ezen túlmenően pedig a hivatásos állományúak vonatkozásában létrejövő szolgálati viszony olyan különleges többletkötelezettségekkel járó jogviszony, amely indokoltá teszi az illetményük magasabb összegben történő megállapítását.

A felperesek keresete nem megalapozott.

A bíróság a felek előadása és a rendelkezésre álló iratok alapján a következőket állapította meg:

A felperesek általuk sem vitatottan közalkalmazotti jogviszonyban állnak az alperessel. Nem vitatták a felperesek a besorolásuk, illetve az ehhez kapcsolódó illetményük megállapításának helyességét sem.

Tekintettel arra, hogy az alperes a közalkalmazotti jogviszonyban álló felperesek vonatkozásában a Kjt-

ben meghatározott illetményfizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, így a felperesek további illetményigénye nem megalapozott.

Az, hogy az Alkotmány 70/B. §-ában meghatározott elv mennyiben érvényesül a közszférában munkát végzők vonatkozásában, nem a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozó kérdés, mivel e munkavállalók illetménye a rájuk vonatkozó jogszabályok által meghatározott elv szerint kerül megállapításra.

Amennyiben a munkaügyi bíróság a különböző jogviszonyban (közalkalmazotti, hivatásos, szolgálati, stb.) állók munkaköri feladatainak azonossága, vagy nagybani hasonlósága alapján állapítaná meg az illetményre történő jogosultságukat, úgy a jogalkalmazó tevékenysége során – az adott jogszabályok figyelmen kívül hagyásával – jogszabályrontó tevékenységet folytatna.

Jogalkotói és nem jogalkalmazói feladat annak meghatározása, hogy a közszféra egyes területein munkát végzők illetménye milyen elvek alapján kerül megállapításra.

A felperesek kereseti kérelme szempontjából nem bír jelentőséggel az a körülmény sem, hogy un. hivatásos státusz terhére került sor a kinevezésükre.

A belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 20/1997. (III. 19.) BM rendelet 2. §-a kifejezetten rendelkezik arról, hogy a hivatásos állomány eltérő státuszon foglalkoztatott – köztisztviselői vagy közalkalmazotti munkakört betöltő – tagja, illetményre és egyéb járandóságra a hivatásos szolgálati jogviszonyra vonatkozó szabályok szerint jogosult.

Hasonló jellegű, a közalkalmazottakra vonatkozó szabály hiányában azonban azt a következtetést kell levonni, hogy ha közalkalmazottat hivatásos státuszon alkalmaznak, a közalkalmazotti kinevezése szerinti illetményre jogosult.

Mindezekre tekintettel a bíróság a felperesek keresetét, mint megalapozatlant elutasította.

A pernyertes alperes költségigényt nem érvényesített, így a bíróság az erről történő rendelkezést a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte.

A per a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi költségmentes.

A fellebbezés tárgyaláson, illetve tárgyaláson kívül történő elbírálásának szabályait a Pp. 256/A. §-a tartalmazza.

Budapest, 2001. február 27.

dr. Suba Ildikó sk.

a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott Bárdos Tiborné és
Fekete László ülnökök helyett is

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG

mint másodfokú bíróság

55.Mf.23.472/2001/3.

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a Független Rendőr Szakszervezet által képviselt **D. Z. – I. rendű és S. A. K. – II. rendű felpereseknek az Országos Rendőr-főkapitányság alperes ellen illetménykülönbözet megfizetése iránt** indult perében a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 8.M.4118/2000/4. számú ítélete ellen, a felperesek 5. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az eljárás illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az első fokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást és helytálló az arra alapított érdemi döntése is.

A másodfokú bíróság ezért az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében, figyelemmel a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra, annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése sikertelennek bizonyult, ezért az eljárás illetékét az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM. rend. 13. § (1) bek. és 14. §-a értelmében.

Az alperes költség-igényéről az első fokú eljárás során lemondott, ettől eltérő nyilatkozatot nem tett, ezért ebben a kérdésben határozni nem kellett a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2001. június 15.

Siposné dr. Tanács Ágnes s.k.

a tanács elnöke, előadó

Mészárosné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Csepinszky Andrea s.k.

bíró

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG

mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.II.11.123/2001/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Független Rendőr Szakszervezet Jogi Képviseleti Szolgálat (1388 Budapest, Pf. 52.) által képviselt ***D. Z-né I. rendű és S-né A.K. II. rendű felpereseknek az Országos Rendőr-főkapitányság alperes ellen illemtény-különbözet megfizetése iránt*** a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 8.M.4118/2000. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróságon 55.Mf.23.472/2001/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperesek részéről ***előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán*** – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 55.Mf.23.472/2001/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy az alperes részére tizenöt napon belül személyenként 5000-5000 (ötezer-ötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget fizessenek meg.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperesek a keresetükben az összegszerűség megjelölése nélkül illetmény-különbözet megfizetésére kérték kötelezni az alperest azzal az indokolással, hogy közalkalmazottként ugyanolyan munkaköri feladatokat látnak el, mint a hivatásos állomány tagjai, ennek ellenére az illetményük a hivatásos állományú munkatársak illetményéhez képest lényegesen kevesebb.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a felperesek keresetét megalapozatlannak találta és azt a 8.M.4118/2000/4. számú ítéletével elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesek 1995. július 1-jétől állnak az alperesnél határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban, előadó munkakörben. Besorolásuk és illetményük megállapítására a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Kjt.) rendelkezései alapján került sor, melynek megfelelően az I. rendű felperes a D. fizetési osztály 6. fizetési fokozatába, míg a II. rendű felperes a C. fizetési osztály 3. fizetési fokozatába tartozik. Az I. rendű felperes kinevezése 2000. február 1-jéig, a II. rendű felperesé pedig 2000. április 1-jéig betöltetlen hivatásos státusz terhére történt. A felperesek a perben az alperesnél a közalkalmazotti jogviszony fennállását és besorolásuk és az ehhez kapcsolódó illetményük megállapításának helyességét nem vitatták. Az alperes a törvényben meghatározott illetményfizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, így a felperesek további illetményre nem tarthatnak igényt.

A munkaügyi bíróság utalt arra, hogy a közszféra egyes területein munkát végzők illetményének meghatározása és ennek során az Alkotmány 70/B. §-ában foglaltak betartása jogalkotói feladat. A bíróság az adott jogviszonyban állók illetményével kapcsolatos vitát az arra vonatkozó jogszabály alapján bírálja el.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésükben a felperesek fenntartották azt az álláspontjukat, hogy az azonos munkát végző munkavállalók között pusztán a foglalkoztatási jogviszonyok miatti jelentős, 30-50 %-os illetmény-különbözet az Alkotmány 70/B §-ának (2) és (3) bekezdésébe ütközik.

A Fővárosi Bíróság azt 55. Mf.23.472/2001/3. számú ítéletében az első fokú bíróság ítéletét annak helyes

indokai alapján helybenhagyta [Pp.1 253. § (2) bekezdés].

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmükben a felperesek annak a munkaügyi bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Az első fokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatták, azonban arra hivatkoztak, hogy a Kjt. csak a garantált illetményminimumot határozza meg, az igényük pedig a hivatásos állományúak által ellátott azonos munkakörhöz kapcsolódó beosztási illetményre, vagyis a rendfokozati illetmény, az illetménykiegészítés és az illetménypótlék nélküli illetmény-részre irányult. Utaltak az Mt. 105., valamint a 2000. július 1-jén hatályba lépett Mt. 83/A. §-ában foglaltakra, miszerint a munkavállaló a munkakörébe nem tartozó munka ellátására is kötelezhető, ennek fejében azonban a díjazás a ténylegesen elvégzett munka alapján illeti meg. A felperesek által ellátott feladatok hivatásos munkakörbe tartozóak, ennek következtében a ténylegesen teljesített munkavégzésük utáni bérre jogosultak. Az eljáró bíróságok ezt figyelmen kívül hagyták, ezért az ítéletük jogszabálysértő.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati kérelem benyújtásának időpontjában hatályos Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint a fél a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Legfelsőbb Bíróságtól jogszabálysértésre hivatkozással kérheti. Ebből következik, hogy a felülvizsgálat alapjául csak olyan téves jogi álláspont, vagy mulasztás szolgálhat, amely az eljárás korábbi szakaszában is a per tárgya volt; amely kérdéssel ugyanis a korábban eljáró bíróságok erre irányuló kérelem hiányában nem foglalkozhattak, ezzel kapcsolatban jogszabálysértést sem követhettek el.

A felperesek a perben nem hivatkoztak arra, hogy az alperes őket a perbeli időben hatályos Mt. 105. § (1) bekezdése alapján munkakörükbe nem tartozó munkavégzésre kötelezte, illetőleg helyettesítési díj illetné meg őket. Mindezek hiányában a felhívott jogszabályok megsértésére vonatkozó támadás a jogerős ítélet felülvizsgálatát nem alapozza meg.

A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 7. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség személyi állománya hivatásos állományú rendőrökből, köztisztviselőkből és közalkalmazottakból állhat. A hivatásos szolgálati, a köztisztviselői és a közalkalmazotti jogviszony szabályait külön törvények állapítják meg.

Az első fokú bíróság nem sértett jogszabályt annak kimondásával, hogy a különböző jogviszonyokban az illetményrendszer megállapítása a jogalkotó feladata. A felperesek a perben nem vitatták, hogy az illetményüket az alperes a Kjt. vonatkozó szabályainak betartásával állapította meg. A hivatásos szolgálati viszonyra vonatkozó törvény szerinti díjazásra pedig akkor sem tarthatnak igényt, ha a munkaköri feladataikkal azonos vagy hasonló feladatokat a hivatásos állomány tagjai is ellátnak.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéletét jogszabálysértés nélkül hozta meg. Ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 175/A. §-ának (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárási költségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, a felülvizsgálati eljárás illetékéről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2002. november 27.

Dr. Fekete Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Földényi Gyuláné s.k.

előadó bíró

Dr. Molnár Istvánné s.k.

bíró